Američki predsjednik Regan je jednom kazao - oporezuj što se miče i subvencioniraj što miruje. Država uistinu oporezuje sve što se miče. Ekonomisti ravnoteže u EU su uspjeli smanjiti subvencije, kao ekonomsku intervenciju, bar na riječima, kako bi država mogla lagodnije trošiti u nekom svom svijetu. Â Sve te lekcije je naučila Lijepa Naša. Dolazak inflacije za poreznike je pravi raj. Sve se sve više miče (rastu cijene) pa je porezna žetva, bar nominalno, sve bolja.

Najprije plaćate velike poreze i doprinose kada zarađujete putem poreza na dohodak. Kako bi država prikrila svoju rabotu veliku poreznu presiju brani većim oporezivanjem viših dohodaka. Nema tu milosti. Kada trošite plaćate porez na dodanu vrijednost i trošarine koje država opravdava da poreze naplaćuju samo onima koji imaju novaca. Kako se dohodak dijeli na potrošnju i štednju država pokušava na sve načine povećati poreze na potrošnju kao što je to slučaj s oporezivanjem imovine (pojavni oblik štednje). S povećanjem inflacije problema nema. Povećanje cijena povećava poreznu osnovicu za iznos razlike nominalne i realne kamate. Što je veća inflacija više vam se smanjuje realna vrijednost štednje i sve više prihoda od kamata uzima država. Kako bi građani sačuvali svou štednju kupuju imovinu kojoj raste cijena što ponovno povećava poreznu osnovicu bez obzira da li se radi o kamatama, kapitalnom dobitku ili dividendama.

Dragi čitatelji, kako god inflacija bila bolna postoji uvijek dobitnik. Dobitnik je država koja nam priča o svojoj empatiji koja svoj grijeh propusta opravdava neizvjesnošću. Ništa nije neizvjesnije od pogubnih učinaka inflacije i izvjesnije od poreznih prihoda države, pa, po prirodi stvari, država realizira svoju izvjesnost bez obzira kako živjeli njezini građani.